

CABARETDUO EER & NAN:

'Hard lachen om de vijanden'

ALS TIENERMEISJES VINDEN ZE ELKAAR IN HUMOR: ALTIJD BEZIG MET FILMPJES MAKEN, THEATERSTUKKEN BEDENKEN, ACTEREN EN VERKLEDEN. INMIDDELS BEMOEDIGEN EER & NAN EEN GROOT PUBLIEK MET HUN CABARETVOORSTELLING VOORUIT! VOORUIT! WAARIN ZE DELEN HOE GOD HEN HEEFT BEVRIJD.

Tekst Frieda van de Geest | Beeld Alinda Slik Fotografie

Ze hebben alletwee een moeilijke periode doorgemaakt in hun leven. Zodra haar oudste dochter ter wereld komt, wordt Erika overspoeld door extreme gevoelens. De liefde voor haar kind is enorm, maar de verantwoordelijkheid die het moederschap met zich meebrengt, wordt een monster. "Ik verloor de grip op de realiteit", blikt Erika terug. "Toen ik moeder werd, was er geen ruimte meer voor de wereld om me heen. Alle gevaren werden uitvergroot en 'rust', 'reinheid' en 'regelmaat' waren mijn beste vrienden. Als ik dat even losliet, was mijn kind niet van slag, maar ik wel. Die drang om te beschermen werd na drie kinderen iets minder, maar ik was al volledig leeggezogen."

Haar vriendin Nanda kampt in die periode met andere problemen. Als ze 30 is, wordt de chronische aandoening fibromyalgie bij haar geconstateerd. "Ik was altijd van het aanpakken, niet zeuren en doorgaan. Toen ik ziek werd, kon dat niet meer, maar ik probeerde het wel. Ik heb altijd te dealen met pijn en vermoeidheid. Aan de buitenkant zie je niks, maar een boterham smeren is soms al heftig. Ik wilde niet kwetsbaar en afhankelijk zijn! Dat ik hulp in huis nodig had, accepteerde ik niet. Het laatste beetje energie ging op aan mijn werk. Thuis trok ik me terug en putte als een kluizenaar kracht uit mijn frustratie en boosheid."

Erika en Nanda wonen in die tijd niet meer bij elkaar in de buurt, maar ze bellen regelmatig. "Althans, ik belde Erika dan, want in haar wereldje was geen tijd om mij te bellen," lacht Nanda, "maar we hadden elkaar toch nodig en dachten elkaar te bemoedigen door te vertellen hoe zwaar het leven ons viel. Dat het zo anders was dan we ons hadden voorgesteld. We relativeerden het wel met humor: later in de hemel komt onze tijd! We maakten hele plannen voor dat 'later'. Dat er hier op aarde geluk voor ons was weggelegd, dat geloofden we niet meer."

BODEM

Wie de vriendinnen in 2017 ontmoet, ziet een totaal ander plaatje. Voor het interview ben ik uitgenodigd bij Erika thuis. Ik ervaar direct een klik met deze leuke vrouwen. Na de eerste kennismaking stelt Erika voor om ons gesprek met gebed te beginnen. "We gaan Gods verhaal vertellen", legt Erika uit. "Hij heeft ons gebracht waar we nu zijn, Hij werkt door ons heen. Daarom beginnen we onze afspraken altijd samen met gebed."

Na deze mooie start ben ik toch wel erg benieuwd naar het ontstaan van cabaretduo Eer & Nan. Nanda: "Erika's zus vertelde ons ooit dat ze een soort visioen had gehad van ons

'Zonder dat wij het van elkaar wisten, had God ons allebei in dezelfde week aangeraakt'

tweetjes op een podium. Wij moesten daar keihard om lachen: 'Ja, later in de hemel natuurlijk!' Alsof ik dat ooit zou durven!" Toch bleef het idee op bijzondere manieren terugkomen. "Een buurvrouw vroeg me mee naar een cursus *Kleur je toekomst*. Ik durfde natuurlijk geen nee te zeggen", aldus Nanda. "Gelukkig maar, want het was voor mij een zinvolle cursus en ik ontdekte meer over mijn talenten. En daar kwam weer die vraag naar boven: moet ik iets met mijn acteertalent gaan doen; vraagt God dat van mij? Ik kreeg ook steeds bijbelgedeelten over Mozes onder ogen. Wat bedoelde God? Moet ik dan echt gaan, net als Mozes? Maar dan heb ik wel een Aäron nodig, iemand die met me meedoet!"

Uiteraard is die ander Erika, maar Nanda aarzelt om haar te bellen, juist omdat het met Erika helemaal niet goed gaat. "Ik zat diep in de put", legt Erika uit. "Ik was boos op God, Hij was een soort boeman voor me geworden. Ik had een flinke burn-out en de diagnose die ik daarbij kreeg, was niet mis: een generaliseerde angststoornis waardoor ik depressieve klachten ontwikkelde. Daarbij ook nog eens mijn perfectionistische persoonlijkheid. Ik zat echt op mijn dieptepunt, op de bodem in de put. Het is het ergste wat ik ooit heb meegemaakt, en tegelijk het beste wat me is overkomen", lacht Erika nu.

Want op de bodem van de put ontmoette ze Jezus. "Terwijl ik in bed lag, klonk Zijn opdracht: 'Laat je kinderen los, Eer!' En dat deed ik. Ik heb mijn kinderen een voor een in Zijn hand gelegd. Ik moest wel, ze waren mijn afgod geworden. God had me zien knokken, vechten en vasthouden. Nu moest ik loslaten. Alsof Hij tegen me zei: 'Mag ik nu eindelijk Mijn werk gaan doen?' Vanaf dat moment hield ik mijn blik gericht op Jezus en langzaam krabbelde ik uit mijn burn-out omhoog. Jezus was mijn Redding en ik haal nog steeds elke dag mijn kracht bij Hem vandaan, want ik kan het niet alleen."

Op een bepaald moment aarzelt Nanda niet langer om Erika te bellen. "Zonder dat wij het van elkaar wisten, had God ons allebei in dezelfde week aangeraakt. Bij mij tijdens een familie-weekend. Ik raakte diep in gesprek met twee tantes en besloot voor de allereerste keer om eerlijk te zijn. Ik vertelde hun over mijn angsten en mijn lichamelijke pijn. Deze tantes hebben met mij gebeden; een intense, geestelijke ervaring! Ik ervoer Gods diepe liefde voor mij. Er ging een knop om. Ik hoef niet alles zelf te doen, ik mag het in Zijn capabele Vaderhanden leggen. Ik heb daar echt een glimp van God gezien!"

PODIUM

Nanda belt Erika en ze stoppen beiden niet met getuigen van Gods grootheid; diep onder de indruk over het ingrijpen van God in hun nood. Samen komen ze tot de conclusie dat ze

hun verhaal maar eens moeten gaan opschrijven. Zo werken ze een jaar lang aan hun cabaretvoorstelling. "Het schrijven en spelen was voor ons een helend proces. Dat we dit uiteindelijk voor volle zalen zouden spelen, hadden we nooit voorzien, maar God wel! Samen met Hem schreven we dit stuk. Psalm 110 kwam steeds in onze gedachten ['Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten.' (vers 1)]. Zo zien wij het cabaretstuk: met Hem overwonnen wij onze vijanden, nu willen we deze vijanden gebruiken als voetenbank en hard om ze lachen, en anderen bemoedigen."

Dat lukt hen goed. Als publiek word je meegenomen in de diepte van het lijden, maar vervolgens beleef je ook de euforie die de bevrijding teweegbrengt. "Over die bevrijding raak ik niet uitgepraat", zegt Erika. "Als je Gods grootheid aan het werk ziet, is je borstkas vaak te klein, dat moet eruit!" De vreugde is blijvend. "Ik heb zo veel geleerd na mijn bevrijding. Dat ik zelf de regie heb over mijn gedachten bijvoorbeeld. Ik toets ze voortdurend: is deze gedachte leugen of waarheid? Het is niet erg om je eigen onmacht te erkennen, die mag er zijn, maar ga dan steeds weer in Zijn macht staan: 'Heere, U mag het doen, ik kan het niet ...'"

'Elke keer vind ik het superspannend en vraag ik me serieus af waarom ik het doe'

"Zo stappen we ook altijd het podium op", vertelt Nanda. "Het is een wonder dat het steeds weer is gelukt, altijd voel ik wel ergens pijn. Elke keer vind ik het superspannend en vraag ik me serieus af waarom ik het doe. Voor Hem, denk ik dan. God houdt van zwakke mensen, Hij wil ons gebruiken. Zo leef ik. Ik hoef mijn geluk niet uit mijn omstandigheden te halen. Er is macht in Zijn Woord, in Hem! Ik ben dankbaar dat Gods kracht zichtbaar mag worden in onze zwakheid."

Eer & Nan

Erika Broeksema (1981) en Nanda Koopmans (1980) zijn al sinds hun tienertijd vriendinnen. Beiden getrouwd en moeder, en samen vormen ze het cabaretduo Eer & Nan. Ze worden regelmatig uitgenodigd door kerken en op vrouwendagen om hun voorstelling *Vooruit! Vooruit!* te vertolken: een stuk over hun leven, vol emotie en met humor gebracht. Het tweetal is in gedachten al bezig met een vervolg op deze voorstelling, maar het echte schrijven moet nog beginnen.

Meer informatie: eerenan.wordpress.com

